

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

18 септември 2019 година *

„Преюдициално запитване — Регламент (ЕС) № 1215/2012 — Съдебна компетентност по граждански и търговски дела — Приложно поле — Член 1, параграф 2, буква б) — Несъстоятелност, конкордати и други аналогични производства — Изключване — Иск за установяване на вземане с цел включването му в списъка на вземанията в производство по несъстоятелност — Прилагане на Регламент (ЕО) № 1346/2000 — Член 41 — Съдържание на изявлението за предявяване на вземане — Главно и вторично производство по несъстоятелност — Висящ процес (lis pendens) и свързани искове — Прилагане по аналогия на член 29, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 — Недопустимост“

По дело C-47/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Oberlandesgericht Wien (Висш областен съд Виена, Австрия) с акт от 17 януари 2018 г., постъпил в Съда на 26 януари 2018 г., в рамките на производство по дело

Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej — Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad

срещу

Stephan Riel, в качеството на синдик на Alpine Bau GmbH,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, R. Silva de Lapuerta (докладчик), заместник-председател на Съда, C. Toader, A. Rosas и M. Safjan, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej — Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, от A. Freytag, Rechtsanwalt,
- за S. Riel, в качеството на синдик на Alpine Bau GmbH, от S. Riel, Rechtsanwalt,
- за испанското правителство, от M. Sampol Pucurull, в качеството на представител,

* Език на производството: немски.

- за полското правителство, от В. Majczyna, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, от М. Heller и М. Wilderspin, в качеството на представители,
- за швейцарското правителство, от М. Schöll, в качеството на представител,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 4 април 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 1, параграф 2, буква б) и член 29, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1), както и на член 41 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 160, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej — Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad (Държавно съкровище на Република Полша — генерален директор на „Национални пътища и магистрали“) и г-н Stephan Riel, в качеството му на синдик в откритото в Австрия главно производство по несъстоятелност срещу Alpine Bau GmbH, по повод на иск за установяване на вземания.

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент № 1215/2012

- 3 Член 1 от Регламент № 1215/2012 гласи:

„1. Настоящият регламент се прилага по граждански и търговски дела, независимо от естеството на съда или правораздавателния орган. Той не обхваща, по-специално, данъчни, митнически или административни дела, нито отговорността на държавата за действия или бездействия при упражняването на държавна власт (acta iure imperii).

2. Настоящият регламент не се прилага по отношение на:

[...]

- б) банкрут, производства, свързани с обявяването на дружества или други юридически лица в несъстоятелност, конкордати и аналогични производства;

[...]“.

4 Член 29 от този регламент гласи:

„1. Без да се засяга разпоредбата на член 31, параграф 2, когато искове с един и същ предмет и между същите страни са предявени в съдилищата на различни държави членки, всеки съд, различен от първия сезиран съд, спира разглеждането на делото служебно, докато бъде установена компетентността на първия сезиран съд.

2. По посочените в параграф 1 случаи по искане на сезиран със спора съд всеки друг сезиран съд незабавно уведомява първия съд относно датата, на която е бил сезиран в съответствие с член 32.

3. Когато бъде установена компетентността на първия сезиран съд, всеки друг съд, различен от първия сезиран съд, се отказва от компетентност в полза на този съд“.

5 Член 30 от посочения регламент гласи:

„1. Когато свързани искове са висящи пред съдилища от различни държави членки, всеки съд, различен от първия сезиран съд, може да спре производството.

2. Когато искът пред първия сезиран съд е висящ на първа инстанция, всеки друг съд може също така, по молба на една от страните, да се откаже от компетентност, ако първият сезиран съд е компетентен по въпросните искове и правото му допуска тяхното съединяване.

3. За целите на настоящия член исковете се смятат за свързани, когато те се намират в такава тясна връзка помежду си, че е целесъобразно да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства“.

Регламент № 1346/2000

6 Съображения 2, 6, 8, 12, 18, 19 и 21 от Регламент № 1346/2000 гласят:

„(2) Правилното функциониране на вътрешния пазар изисква презграничните производства по несъстоятелност да действат ефикасно и ефективно и приемането на настоящия регламент е необходимо за постигането на тази цел [...].

[...]

(6) Съгласно принципа на пропорционалността настоящият регламент следва да се сведе до разпоредби, които регламентират компетентността за образуване на производства по несъстоятелност и вземането на решения, които пряко произтичат от производството по несъстоятелност и са тясно свързани с него. Настоящият регламент следва също да съдържа разпоредби относно признаването на тези решения и приложимото право, които също съблюдават този принцип.

[...]

(8) За постигането на целта, свързана с подобряването и ускоряването на производствата по несъстоятелност с презгранични последици, е необходимо и уместно разпоредбите за компетентността, признаването на съдебни решения и приложимото право в тази област да бъдат включени в един правен акт на Общността, който да бъде задължителен и пряко приложим в държавите членки.

[...]

(12) Настоящият регламент дава възможност да се образува главно производство по несъстоятелност в държавата членка, в която се намира центърът на основните интереси на длъжника. Тази процедура има универсален обхват и цели включването на цялото имущество на длъжника. С цел защитата на различните интереси, настоящият регламент дава възможност паралелно с главното да се образуват и вторични производства. Вторичното производство може да се образува в държавата членка, в която длъжникът притежава предприятие. Последиците от вторичното производство засягат имуществото, което се намира в тази държава. Задължителните правила за координация с главното производство съдържат изискването за единност на производството в Общността.

[...]

(18) След откриването на главното производство по несъстоятелност настоящият регламент не ограничава възможността да се иска откриване на производство по несъстоятелност в държавата членка, в която длъжникът притежава предприятие. Ликвидаторът по главното производство или всяко друго лице, което е оправомощено от националното законодателство на тази държава членка, може да поиска образуването на вторично производство по несъстоятелност.

(19) Вторичното производство по несъстоятелност може освен да защитава местни интереси, да служи и за други цели. Например, в случай че имуществото на длъжника е прекалено сложно за цялостно управление или когато разликите между съответните правни системи са толкова големи, че могат да произтичат трудности от разширяването на действието на закона на държавата, в която е образувано производството по несъстоятелност, до другите държави, в които се намира имущество на длъжника. По тази причина ликвидаторът по главното производство може да поиска образуването на вторично производство в интерес на ефективното управление на имуществото.

[...]

(21) Всеки кредитор, чието обичайно пребиваване, местоживееие или седалище според устройствения акт се намират в Общността, има право да предяви вземанията срещу имуществото на длъжника във всяко текущо производство по несъстоятелност в рамките на Общността [...].“

7 Член 3 от този регламент гласи:

„1. Съдилищата на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника, са компетентни да образуват производство по несъстоятелност. За дружествата и юридическите лица, седалището според устройствения акт се презюмира за център на основните интереси до доказване на противното.

2. Когато центърът на основните интереси на длъжника е разположен на територията на дадена държава членка, съдилищата на друга държава членка са компетентни да образуват производство по несъстоятелност само ако длъжникът притежава предприятие на територията на тази държава членка. Действието на това производство се свежда до имуществото на длъжника, което се намира на територията на последната.

3. Когато производството по несъстоятелност е образувано по параграф 1, всяко производството по несъстоятелност, ко[е]то е образувано впоследствие, съгласно параграф 2, е вторично производство. Това производство трябва да се извършва като производство по ликвидация.

[...]“.

8 Член 4 от посочения регламент предвижда:

„1. Ако настоящият регламент не предвижда друго, приложимият закон към производството по несъстоятелност и последиците от него е законът на държавата членка, на чиято територия е образувано производството, наричана по-долу „държава на образуване на производството“.

2. Законът на държавата на образуване на производството определя условията на образуването, провеждането и прекратяването на производството по несъстоятелност. Той определя по-специално:

[...]

з) предявяването, установяването и приемането на вземанията;

[...]“.

9 Член 27 от същия регламент гласи:

„Производството по член 3, параграф 1, което е образувано от съд на дадена държава членка и е признато в друга държава членка (главно производство) позволява компетентният съд по член 3, параграф 2 в тази друга държава членка да образува вторично производство по несъстоятелност, без да се разглежда несъстоятелността на длъжника в тази друга държава. [...] Последиците от [това производство] засягат само имуществото на длъжника, което се намира на територията на тази друга държава членка“.

10 Член 31 от Регламент № 1346/2000 гласи:

„1. При спазване на правилата, които ограничават разгласяването на информация, ликвидаторът от главното производство и ликвидаторите от вторичните производства са длъжни да се информират взаимно. Те незабавно си съобщават всяка информация, която може да бъде полезна за другото производство, по-специално относно размера на предявените вземания и установяването на вземанията, както и всички мерки, които са насочени към приключване на производството.

2. При спазване на правилата, които са приложими към всяко от производствата, ликвидаторът от главното производство и ликвидаторите от вторичните производства са длъжни да си сътрудничат.

[...]“.

11 Член 39 от този регламент гласи:

„Всеки кредитор, чието обичайно пребиваване, местоживеене или седалище според устройствения акт се намира в държава членка, различна от държавата членка на образуване на производството, включително данъчните органи и органите за социално осигуряване в държавите членки, имат право писмено да предявят вземанията си в производството по несъстоятелност“.

12 Член 40 от посочения регламент гласи:

„1. След образуването на производство по несъстоятелност в една държава членка компетентният съд на тази държава или ликвидаторът, който е назначен от него, незабавно информира кредиторите, които са известни и чието обичайно пребиваване, местоживеене или седалище според устройствения акт се намират в другите държави членки.

2. Тази информация, която се предоставя чрез поименното изпращане на съобщение, съдържа по-специално сроковете, предвидените при неспазване на тези срокове санкции, органът или институцията, които са оправомощени да приемат предявените вземания, както и други разпоредени мерки. Това съобщение посочва също дали кредиторите, чиито вземания имат право на предпочитане или са обезпечени със залог, е необходимо да предявят вземанията си“.

13 Член 41 от същия регламент гласи:

„Кредиторът изпраща копие от документите, които доказват вземането, ако има такива, и посочва естеството на вземането си, датата на възникване и размера; той посочва и дали има право на предпочитателно удовлетворяване, залог върху съответното вземане или запазване на собствеността и кои имуществени активи са негово обезпечение“.

14 Член 42 от Регламент № 1346/2000 гласи:

„1. Информацията по член 40 се предоставя на официалния език или на един от официалните езици на държавата на образуване на производството. За тази цел се използва формуляр, който е озаглавен „Покана за предявяване на вземане. Срокове, които трябва да се спазват“ и който е изготвен на всички официални езици на институциите на Европейския съюз.

2. Всеки кредитор, чието обичайно пребиваване, местоживеене или седалище според устройствения акт се намират в държава членка, която е различна от държавата на образуване на производството, може също да предяви вземането си на официалния език или езици на тази друга държава. В този случай предявяването на вземането му носи заглавието „Предявяване на вземане“ на официалния език или на един от официалните езици на държавата, в която е образувано производството. Освен това от него може да се изиска превод на официалния език или на един от официалните езици на държавата на образуване на производството“.

Австрийското право

15 Член 102 от Insolvenzordnung (Закон за несъстоятелността), в приложимата му за спора в главното производство редакция (наричан по-нататък „IO“), гласи:

„Кредиторите трябва да предявят вземанията си в производството по несъстоятелност по реда на следващите разпоредби дори когато тези вземания са спорни“.

16 Член 103, параграф 1 от IO гласи:

„В изявлението за предявяване се посочват размерът и основанието на вземането, както и претендиращият му ред, и се описват доказателствата, които могат да бъдат представени за това вземане“.

17 Член 110, параграф 1 от IO гласи:

„Кредиторите, чиито вземания са спорни от гледна точка на съществуването или реда им, могат да искат установяване на тези вземания по съдебен ред, доколкото спорното исково производство е допустимо, като в този случай искът се предявява срещу всички оспорващи лица [...]. Установяване на вземането може да се иска само на основанието, посочено в изявлението за предявяване на това вземане и в установителното заседание, и в не по-висок размер от посочения тогава“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 18 След като провежда съответни процедури за възлагане на обществени поръчки, жалбоподателят в главното производство — ръководителят на полската държавна пътна администрация, възлага на Alpine Bau изпълнението на няколко проекта за пътно строителство в Полша. Договорите за тези проекти съдържат подробни условия относно обезщетенията за вреди, които се дължат в случай на забавяне на изпълнението.
- 19 На 19 юни 2013 г. в Австрия е открито производство за оздравяване на Alpine Bau и г-н Riel е назначен за синдик на това дружество.
- 20 На 4 юли 2013 г. производството е преквалифицирано в „производство по несъстоятелност“. На следващия ден в изпълнение на решение на Handelsgericht Wien (Търговски съд Виена, Австрия) в регистъра на производствата по несъстоятелност е вписано обстоятелството, че това е главно производство по несъстоятелност по смисъла на Регламент № 1346/2000.
- 21 Вторично производство по несъстоятелност срещу Alpine Bau е открито в Полша пред Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu (Районен съд Познан-Старе място, Полша).
- 22 На 16 август 2013 г. и 22 юни 2016 г. жалбоподателят в главното производство предявява свои вземания в откритото в Австрия главно производство по несъстоятелност, а на 16 май 2014 г. и 16 юни 2015 г. предявява вземания и във вторичното производство по несъстоятелност, открито в Полша.
- 23 Повечето от предявените в тези производства вземания са оспорени от г-н Riel, назначения синдик в рамките на австрийското главно производство по несъстоятелност, а също и от синдика, назначен в рамките на полското вторично производство по несъстоятелност.
- 24 На 1 април 2015 г. жалбоподателят в главното производство предявява в Полша иск за установяване на вземане в размер на 309 663 865 PLN (полски злоти) (приблизително 73 898 402 EUR).
- 25 Освен това на 31 октомври 2016 г. той предявява иск за установяване на вземане в размер на 64 784 879,43 EUR пред Handelsgericht Wien (Търговски съд Виена), като иска делото да бъде спряно съгласно членове 29 и 30 от Регламент № 1215/2012 до влизането в сила на решението по висящите в Полша дела във връзка с установяването на вземанията.
- 26 С междинно решение от 25 юли 2017 г. Handelsgericht Wien (Търговски съд Виена) отхвърля иска за сумата от 265 132,81 EUR, без да се произнася по искането за спиране на производството.
- 27 Жалбоподателят в главното производство подава въззивна жалба срещу това решение пред Oberlandesgericht Wien (Висш областен съд Виена, Австрия), като твърди, че то е постановено в нарушение на процесуалните правила, доколкото отказът на Handelsgericht Wien (Търговски съд Виена) да спре производството, съставлявал нарушение на член 29 от Регламент № 1215/2012.
- 28 Запитващата юрисдикция иска да установи, на първо място, в обхвата на кой регламент попада отнесенят до нея иск за установяване на вземане — на Регламент № 1215/2012 или на Регламент № 1346/2000.
- 29 На второ място, тя иска да установи дали предвидените в Регламент № 1215/2012 правила при висящ процес са приложими, евентуално по аналогия, в случаите, в които се прилага Регламент № 1346/2000.

30 На трето място, тя изпитва съмнения относно обхвата на изискванията по член 41 от Регламент № 1346/2000, отнасящи се до съдържанието на изявлението за предявяване на вземания от установени в държава членка кредитори.

31 При тези обстоятелства Oberlandesgericht Wien (Висш областен съд Виена) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 1, параграф 2, буква б) от Регламент № 1215/2012 да се тълкува в смисъл, че предвиденият в австрийското право кредиторски установителен иск е свързан с несъстоятелността по смисъла на [тази разпоредба] и следователно не попада в материалния обхват на този регламент?

2) (само при утвърдителен отговор на първия въпрос):

Може ли член 29, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 да се прилага по аналогия към свързани искове, които попадат в приложното поле на Регламент № 1346/2000?

3) (само при отрицателен отговор на първия въпрос или утвърдителен отговор на втория):

Трябва ли член 29, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 да се тълкува в смисъл, че са налице искове с един и същ предмет и между същите страни, когато кредиторът, в случая жалбоподателят [в главното производство], който е предявил (по същество) идентично вземане в австрийското главно производство по несъстоятелност и в полското вторично производство по несъстоятелност, но това вземане е оспорено (в по-голямата му част) от съответния синдик, предяви искове за установяване на вземания в определен размер към масата на несъстоятелността първо в Полша, срещу местния синдик във вторичното производство по несъстоятелност, а след това в Австрия, срещу синдика в главното производство по несъстоятелност — в случая [г-н Riel]?

4) Трябва ли член 41 от Регламент № 1346/2000 да се тълкува в смисъл, че изискването за посочване на „естеството на вземането [...], датата на възникване и размера“ е изпълнено, когато:

а) както в случая, в писменото си изявление за предявяване на вземането в главното производство по несъстоятелност кредиторът със седалище в държава членка, различна от държавата на образуване на производството, в случая жалбоподателят [в главното производство], се ограничи да опише вземането и да посочи конкретна сума, но без да посочи дата на възникване (например „вземане на подизпълнителя JSV Slawomir Kubica за извършване на пътно-строителни работи“);

б) но въпреки че в самото изявление за предявяване на вземането не е посочена дата на възникване на вземането, всъщност тя може да бъде установена от представените в приложение към изявлението документи (например предвид датата на представената фактура)?

5) Трябва ли член 41 от Регламент № 1346/2000 да се тълкува в смисъл, че допуска прилагането на национални разпоредби, които в конкретния случай са по-благоприятни за предявилите вземането кредитор със седалище в държава членка, различна от държавата на образуване на производството, например по отношение на изискването за посочване на дата на възникване на вземането?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 32 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 1, параграф 2, буква б) от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че иск за установяване на вземания с цел включването им в списъка на вземанията в производство по несъстоятелност като разглеждания в главното производство е изключен от приложното поле на този регламент.
- 33 В това отношение следва да се припомни, че регламенти № 1215/2012 и № 1346/2000 трябва да се тълкуват така, че да се избегнат припокриването на правните норми, съдържащи се в тези актове, и правните празноти. Следователно исковете, които съгласно член 1, параграф 2, буква б) от Регламент № 1215/2012 са изключени от приложното поле на последния, доколкото делата по тях са свързани с „банкрут, производства, свързани с обявяването на дружества или други юридически лица в несъстоятелност, конкордати и аналогични производства“, попадат в приложното поле на Регламент № 1346/2000. Обратно, исковете, които не са в приложното поле на член 3, параграф 1 от Регламент № 1346/2000, попадат в приложното поле на Регламент № 1215/2012 (решения от 20 декември 2017 г., Valach и др., C-649/16, EU:C:2017:986, т. 24 и от 4 октомври 2018 г., Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, т. 30).
- 34 От това следва, че съответните приложни полета на тези два регламента са ясно разграничени и исковете, които произтичат пряко от производство по несъстоятелност и са тясно свързани с него, попадат не в приложното поле на Регламент № 1215/2012, а в приложното поле на Регламент № 1346/2000 (решение от 14 ноември 2018 г., Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, т. 31).
- 35 В този контекст Съдът е отчитал факта, че различните видове искове, които са му били поставени за разглеждане, са предявявани по повод на производство по несъстоятелност. Освен това Съдът се грижи най-вече да определи всеки път дали съответният иск е предвиден в правото в областта на производствата по несъстоятелност, или в други норми (решения от 4 септември 2014 г., Nickel & Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, т. 26 и от 4 декември 2014 г., H, C-295/13, EU:C:2014:2410, т. 18).
- 36 По-конкретно, решаващият критерий, възприет от Съда, за да определи към коя област спада съответният иск, е правното основание на иска. Съгласно този подход е необходимо да се провери дали източникът на правото или на задължението, на което се основава искът, са общите правила на гражданското и търговското право, или са дерогиращите ги правила, специфични за производствата по несъстоятелност (решения от 4 септември 2014 г., Nickel & Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, т. 27, от 11 юни 2015 г., Comité d'entreprise de Nortel Networks и др., C-649/13, EU:C:2015:384, т. 28, от 9 ноември 2017 г., Tünkers France и Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, т. 22 и от 20 декември 2017 г., Valach и др., C-649/16, EU:C:2017:986, т. 29).
- 37 В настоящия случай следва да се отбележи, че предявеният от жалбоподателя в главното производство иск за установяване на вземания по член 110 от Ю е уреден в австрийското законодателство в областта на несъстоятелността, а и наред с това от текста на тази разпоредба следва, че искът е предвиден да се предявява в рамките на производство по несъстоятелност от участващите в това производство кредитори в случай на оспорване на съществуването или реда на предявени от тях вземания.

- 38 Ето защо е видно, че предвид тези негови характеристики искът за установяване на вземания по член 110 от Ю пряко произтича от производство по несъстоятелност, тясно е свързан с него и е предвиден в правото в областта на производствата по несъстоятелност.
- 39 Следователно този иск попада не в приложното поле на Регламент № 1215/2012, а в приложното поле на Регламент № 1346/2000.
- 40 При тези условия на първия въпрос следва да се отговори, че член 1, параграф 2, буква б) от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че иск за установяване на вземания с цел включването им в списъка на вземанията в производство по несъстоятелност като разглеждания в главното производство е изключен от приложното поле на този регламент.

По втория въпрос

- 41 С втория си въпрос, зададен само за случай на утвърдителен отговор на първия, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 29, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че се прилага по аналогия за иски като разглеждания в главното производство, които са изключени от приложното поле на този регламент, а попадат в приложното поле на Регламент № 1346/2000.
- 42 В самото начало следва да се припомни, че като закрепва правилото, че когато иски с един и същ предмет и между същите страни са предявени в съдилищата на различни държави членки, всеки съд, различен от първия сезиран съд, спира разглеждането на делото служебно, докато бъде установена компетентността на първия сезиран съд, член 29, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 цели да предотврати риска от постановяването на противоречащи си съдебни решения по такива иски.
- 43 Следва също така да се отбележи, че доколкото законодателят на Съюза изрично е изключил определени области от приложното поле на Регламент № 1215/2012, то разпоредбите на този регламент, включително тези от чисто процесуално естество, не се прилагат по аналогия в тези области.
- 44 Освен това подобно прилагане би било в противоречие със системата на Регламент № 1346/2000 и съответно би увредило полезното действие на неговите разпоредби, в частност доколкото в съответствие с членове 3 и 27 от този регламент във връзка със съображения 12, 18 и 19 паралелно с главното производство по несъстоятелност може да се образуват вторични производства по несъстоятелност, което не е възможно по член 29, параграф 1 от Регламент № 1215/2012.
- 45 Също така, както отбелязва Комисията в писменото си становище, в системата на Регламент № 1346/2000 член 31 позволява да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, като установява правила за информиране и сътрудничество в случаите на паралелни производства по несъстоятелност.
- 46 Ето защо на втория въпрос следва да се отговори, че член 29, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че не се прилага, нито дори по аналогия, за иски като разглеждания в главното производство, които са изключени от приложното поле на този регламент, а попадат в приложното поле на Регламент № 1346/2000.

По третия въпрос

- 47 Не е необходимо да се отговаря на третия въпрос, тъй като той е поставен само за случай на отрицателен отговор на първия или утвърдителен отговор на втория въпрос.

По четвъртия и петия въпрос

- 48 С четвъртия и петия си въпрос, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 41 от Регламент № 1346/2000 трябва да се тълкува в смисъл, че кредиторът може да предяви вземане в производството по несъстоятелност, без да посочи изрично датата на възникването му, когато законът на държавата членка, на чиято територия е образувано производството, позволява това, а датата може да се изведе от споменатите в член 41 документи, които доказват вземането.
- 49 От съображения 2 и 8 от Регламент № 1346/2000 следва, че целта му е да даде възможност за ефикасно и ефективно функциониране на презграничните производства по несъстоятелност, както и да ги подобри и ускори.
- 50 По-конкретно, както следва в частност от съображение 21 и член 39, този регламент следва да гарантира равнопоставеност на кредиторите в рамките на Съюза и да улесни упражняването на правата им.
- 51 Член 4, параграф 2, буква з) от Регламент № 1346/2000 закрепва принципа, че правилата относно предявяването, установяването и приемането на вземанията се определят от закона на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност. Член 41 от Регламента, който е включен в глава IV, „Информирание на кредиторите и предявяване на вземанията им“, обаче предвижда някои изисквания към съдържанието на изявлението за предявяване на вземане, които, както отбелязва генералният адвокат в точки 59 и 72 от заключението си, трябва да се разглеждат като максималните изисквания към съдържанието на изявлението за предявяване на вземане, които националната правна уредба може да въвежда в тежест на кредиторите, чието обичайно пребиваване, местоживееене или седалище според устройствения акт се намира в държава членка, различна от тази, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност.
- 52 Като едно от тези изисквания член 41 предвижда кредиторът да изпраща копие от документите, които доказват вземането, ако има такива, и да посочва датата на възникване на вземането.
- 53 Освен това следва да се припомни, че както беше посочено в точка 51 от настоящото решение, в съответствие с принципа, закрепен в член 4, параграф 2, буква з) от Регламент № 1346/2000, правилата относно установяването и приемането на вземанията се определят от закона на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност.
- 54 От изложените по-горе съображения следва, че член 41 от Регламент № 1346/2000 не трябва да се тълкува по начин, който би предполагал изявлението за предявяване на вземане да се оставя без внимание, понеже не съдържа някои от данните, упоменати в член 41, когато посочването на тези данни не се изисква от закона на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност, а самите данни могат без особена трудност да се изведат от споменатите в член 41 документи, които доказват вземането, което компетентният орган, натоварен с установяването на вземанията, следва да прецени.
- 55 При тези условия на четвъртия и петия въпрос следва да се отговори, че член 41 от Регламент № 1346/2000 трябва да се тълкува в смисъл, че кредиторът може да предяви вземане в производството по несъстоятелност, без да посочи изрично датата на възникването му, когато

законът на държавата членка, на чиято територия е образувано производството, не предвижда задължение за посочване на тази дата, а тя може без особена трудност да се изведе от споменатите в член 41 документи, които доказват вземането, което компетентният орган, натоварен с установяването на вземанията, следва да прецени.

По съдебните разноски

⁵⁶ С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) Член 1, параграф 2, буква б) от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че иск за установяване на вземания с цел включването им в списъка на вземанията в производство по несъстоятелност като разглеждания в главното производство е изключен от приложното поле на този регламент.
- 2) Член 29, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкува в смисъл, че не се прилага, нито дори по аналогия, за искове като разглеждания в главното производство, които са изключени от приложното поле на този регламент, а попадат в приложното поле на Регламент № 1346/2000.
- 3) Член 41 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност трябва да се тълкува в смисъл, че кредиторът може да предяви вземане в производството по несъстоятелност, без да посочи изрично датата на възникването му, когато законът на държавата членка, на чиято територия е образувано производството, не предвижда задължение за посочване на тази дата, а тя може без особена трудност да се изведе от споменатите в член 41 документи, които доказват вземането, което компетентният орган, натоварен с установяването на вземанията, следва да прецени.

Подписи